

בש"פ 1729/17 - יוסף עוקשי נ' מדינת ישראל

בש"פ 1729/17 - יוסף עוקשי נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 1729/17

יוסף עוקשי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[07.03.2017]

כבוד השופט ע' ברון

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) ב-ע"ח 8419-02-17

שניתנה ביום 12.2.2017.

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה - עו"ד יאיר חמודות

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) ב-ע"ח 8419-02-17 מיום 12.2.2017, שבגדרה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה בתל אביב (כבוד השופט ע' נהרי), הקובעת כי אין להשיב למבקש את רשיון הנהיגה שלו שנפסל בפסילה מנהלית ל-60 ימים.
2. רשיון הנהיגה של המבקש נפסל על ידי קצין משטרה ביום 22.1.2017, בהתאם לסעיף 47 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), בפסילה מנהלית למשך 60 ימים. זאת מאחר שהמבקש נחשד כמי שאחראי לגרימת תאונת דרכים שהתרחשה בהרצליה ביום 20.1.2017, ובה פגע לכאורה המבקש עם מכוניתו בהולך רגל.

המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בקשה לביטול הפסילה המנהלית, לפי סעיף 48 לפקודה (בפ"מ 9703-01-17). בית המשפט קיים דיון בבקשה, שבמהלכו שטחו הצדדים את טענותיהם ובית המשפט עיין בחומר החקירה, ובסופו של דיון דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה, בהחלטה מיום 31.1.2017. בשים לב לתשתית הראייתית הלכאורית, טרם שהוגש כתב אישום או החל ההליך המשפטי לגופו של עניין, מצא בית המשפט כי מדובר באירוע בעל חומרה, בהינתן שהולך הרגל הוא קשיש; הוא נפגע לאחר שכבר עבר כמחצית ממעבר החצייה; והאירוע התרחש לאור יום, על כביש תקין ובמקום המוכר למבקש. נקבע כי לנסיבות אלה נודע משקל לא רק לעניין חומרתו הלכאורית של האירוע, אלא גם ביחס למסוכנות הנשקפת מהמבקש; וכך גם לנוכח עברו התעבורתי, שאמנם אינו מכביד במיוחד אך הוא כולל עבירות בעלות אופי בטיחותי ואף אי-מתן אפשרות להולך רגל להשלים בבטחה חצייה במעבר חצייה, הגם שבעבר הרחוק יחסית. בית המשפט מצא אפוא שלא נפלה טעות בהחלטת הפסילה, והדגיש כי למבקש עומדת חזקת החפות ו"אין מדובר במקדמה על חשבון העונש".

המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי; ולאחר שקיים בו דיון דחה בית המשפט את הערר, בהחלטה נושא הבקשה דנן. בית המשפט המחוזי ציין כי בית המשפט לתעבורה נתן את דעתו למסוכנות הנשקפת מהמבקש; ונקבע כי לא נמצאה כל טעות באיזון שערך בית המשפט לתעבורה בין השיקולים השונים. עוד הוסיף בית המשפט כי "אני סבור שמדובר במקרה חמור ביותר של רשלנות, ברף גבוה, שרק בדרך נס לא גרמה לפגיעה חמורה יותר בנפגע".

4. מכאן בקשת הרשות לערור שלפניי. לטענת המבקש, הוא נהג ותיק שמעולם לא גרם לתאונת דרכים, והאירוע הנדון אינו מאפיין את אורח נהיגתו; ומכאן שביטול הפסילה המנהלית לא יגרום לכל פגיעה בביטחון הציבור - הוא השיקול היחיד שיש לבחון בענייננו, בעוד שבית המשפט המחוזי בחן את רשלנותו של המבקש ואת חומרת העבירה, שמקומם בדיון לגופם של האישומים, ככל שיוגש כתב אישום.

המשיבה טוענת כי דין הבקשה להידחות, באשר היא נסובה אך על נסיבותיו של המקרה הפרטני של המבקש. עוד מציינת המשיבה כי בקביעת תנאים מגבילים שלא במסגרת ענישה נבחנים שני גורמים, המעשה והעושה, כשבענייננו חומרת המעשה מטה את הכף, באשר "המדובר בנהיגה מסוכנת ומסכנת מאוד".

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" - ולמעשה עסקינן במעין "גלגול רביעי", לאחר שגם קצין המשטרה שהורה על הפסילה המנהלית שמע את טענות המבקש - לא תינתן כדבר שבשגרה אלא במקרים חריגים, ובעיקר כאלה שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או שמתקיימות בהם נסיבות פרטניות מיוחדות, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחונו (ראו למשל, בפ"מ 10011/16 יאסין נ' מדינת ישראל (10.1.2017); בפ"מ 6731/16 מואס נ' מדינת ישראל (4.9.2016); בפ"מ 5830/15 חכרוש נ' מדינת ישראל (1.9.2015)). הבקשה דנן אינה עומדת באמות המידה למתן רשות לערור, ולפיכך דינה להידחות. כך משלא מתעוררת כל שאלה כללית, והטענות שבפני המבקש תחומות לעניינו הפרטני בלבד; ואין עסקינן בנסיבות מיוחדות, כשיודגש כי הפגיעה שנגרמה למבקש מצויה על הרף הנמוך, בהיותה מוגבלת לשני חודשי פסילת רשיון נהיגה. למעלה מן הצורך יצוין כי גם לגופה לא מצאתי בבקשה כל ממש. קצין המשטרה, בית המשפט לתעבורה ובית המשפט המחוזי מצאו, כולם כאחד, שמידת המסוכנות הנשקפת מהמבקש - לנוכח חומרת המעשה שהוא חשוד בביצועו וגם בהתחשב בעברו התעבורתי - מצדיקה את פסילת רשיונו ל-60 ימים. המבקש לא הניח תשתית שתצביע על פגם במסקנה זו. בניגוד לטענת המבקש, מההחלטות עולה כי השיקולים שהנחו את בתי המשפט היו בעיקרם שיקולי מסוכנות, שנקבעו על יסוד חומר החקירה; ולא ניתן לומר שהתוצאה יש בה כדי להכביד על המבקש באופן לא מידתי.

6. אשר על כן, הבקשה נדחת. ניתנה היום, ט' באדר התשע"ז (7.3.2017).